

Svar (30/1 91):

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Jeg skal herom henvise til mit svar på spørgsmål nr. S 106, hvori jeg nærmere har redegjort for den hjælp, som den praktiserende læge har tilbudt kvinden.

Som ligeledes anført i mit svar på spørgsmål nr. S 106 kan det offentlige sundhedsvæsen som hovedregel kun yde patienter hjælp, når de selv indvilliger heri, og dette har patienten som anført ikke villet trods flere forsøg.

Sundhedsvæsenet synes derfor at have tilbudt den hjælp, som er mulig efter reglerne.

Selv om det er ulykkeligt, vil det desværre ikke være muligt for samfundet i alle tilfælde at forhindre, at mennesker isolerer sig og uden samfundets vidende dør i deres ensomhed.

Spm. nr. S 108

Til *sundhedsministeren* (23/1 91) af:

Martin Glerup (S):

»Vil der efter ministerens opfattelse i en situation som beskrevet i Aalborg Stiftstidende den 16. og 17. januar 1991, hvor en 39-årig kvinde blev fundet på sin bopæl ca. 3 uger efter dødens indtræden, være baggrund for tvangsindlæggelse (jf. lov af 24. maj 1989 om frihedsberøvelse og anden tvang i psykiatrien) for at bryde det livstruende forløb, og hvem burde i den konkrete situation eventuelt have sikret, at en sådan tvangsindlæggelse havde fundet sted?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spm. nr. S 106.

Svar (30/1 91):

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Jeg kan angående den første del af spørgsmålet henvise til min besvarelse af spørgsmål nr. S 106, hvorefter der ikke i den konkrete situation fandtes hjemmel til tvangsindlæggelse af kvinden.

Ifølge § 6 i lov om frihedsberøvelse og anden tvang i psykiatrien (lov nr. 331 af 24. maj 1989) er det patientens nærmeste, dvs. eventuel ægtefælle, forældre, voksne børn m.fl., der har pligt til at tilkalde en læge, hvis en person, der må antages at være sindssyg, ikke selv søger den

fornødne behandling. Hvis de nærmeste ikke tilkalder læge, påhviler det politiet at tilkalde en læge. Lægen skønner på grundlag af sin undersøgelse, om der skal finde indlæggelse sted. Modsætter patienten sig indlæggelse, afgør lægen, om tvangsindlæggelse skal finde sted.

For patienter, der allerede er indlagt på et psykiatrisk hospital, er det efter lovens § 10 afdelingens overlæge, der afgør, om tvangstilbageholdelse skal ske.

Da kvindens praktiserende læge har fulgt patientens forhold efter udskrivningen, ville det efter det oplyste nærmest have været denne læge, der skulle vurdere, om indlæggelse på psykiatrisk afdeling var nødvendig. Som anført fandt denne læge ikke, at betingelserne for tvangsindlæggelse var opfyldt.

Spm. nr. S 109

Til *sundhedsministeren* (23/1 91) af:

Martin Glerup (S):

»Hvad agter ministeren at gøre for at sikre, at situationer som den, der er beskrevet i Aalborg Stiftstidende den 16. og 17. januar 1991, hvor en 39-årig kvinde blev fundet på sin bopæl ca. 3 uger efter dødens indtræden, ikke opstår i fremtiden?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spm. nr. S 106.

Svar (30/1 91):

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Jeg henviser i denne forbindelse til mit svar på spørgsmål nr. S 107, hvori bl.a. er anført, at det desværre ikke vil være muligt for samfundet i alle tilfælde at sikre sig imod, at lignende situationer opstår, specielt når der er tale om personer, der afviser enhver kontakt med andre mennesker og med myndigheder m.v., og som ikke opfylder betingelserne for tvangsindlæggelse m.v.

Men generelt tager distriktpsychiatrien sigte på, at der efter en konkret vurdering af patientens tilstand og evne til at klare sig selv uden for institutioner iværksættes behandlings- og støt-teforanstaltninger, bl.a. i socialt regi.

Det må være et af målene for udviklingen af distriktpsychiatrien, at patienterne ikke kom-